

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 ft — kr. Negyed évre 2 ft 50 kr.
 Fél évre 5 — — — — — Egyes szám — 10 —
 Előfizetési pénz a minden küldemény: FŐ-PIACZ.
 VECSEY-HÁZ FÜLDÉSZINT a szerkesztőségbe bérmentve küldendők.
 Előfizethető helyben:
 TELEGGYI K. LAJOS és IS. CSÁTHY KÁROLY
 könyvkereskedésben a szerkesztőségüknél.
 Együtt a postahivatalok utján.

Hirdetési díj:
 Ötösötös példányonként 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint színtől több helybeli hirdetések, alku szerint a legelőszőbb árt.
 Bélyegdíj: minden bejelentésért külön 20 kr.
 Nyitólapon megjelenő közlemény árt. 100 példányonként 15 kr.
 Név- vagy bérmentesül beküldött közlések nem vételnek tekintetbe. — Ugyanint közlések sem adhatók vissza.

Az év elején.

Vannak gyakori példák a történelemben, hogy egy-egy nemzetnek haladását reakcionárius szélvihar megakasztja, erkölcsit egy-egy járványos társadalmi kör megmetyélezi.

A visszaesés ily stádiumán nem egyszer kelle átadni nemzetünknek is, mint valamennyi nemzetnek a világon.

De az újabb idők történelme, mióta t. i. Európa népeinek szelleme a középkori feudál-obscurantizmus nyugte alól kezdett szabadulni, nem mutat fel oly időszakot, melyben a reakció általános diadalt ünnepelt a nemzetek kultur-törökvéseikben, erkölcsi nézeteikben általános visszaesés bekövetkezett volna.

Nekünk jutott a szerencsétlenség ily általános visszaesés tanuivá, kortársaivá lenni.

Méltán mondhatta Beust gróf a mostani Európára vonatkozva e szavakat: „nem ismerem Európára!”

A mi Európában most történik, annak méltó jellemzésére hiába keresnénk szót.

Mintha csak a vandálok kora ismétlődne, nem látunk sehol jog- és igazságérzetet. Nincs egy számbavehető hatalom Európában, mely felé bizalommal tekinthetne az ezer és ezer veszélylyel környezett népszabadság. — ellenkezőleg, mintha valamennyien szövetségbe volna a sötétség országának terjesztésére, ritka egyértelműséggel kezére játszanak azon hatalomnak, melynek multja, jelene s minden érdekei a jövőben csak egy borzasztó kényuralom, s általános rabszolgaság megalapításán fáradoznak.

Franciaország az emberi jogokért mindig lelkesült „grande nation” hazája, a muszkának hizeleg, nehogy ellenségesévé tegye. Szükségesnek tartja az északi medve barátságát akkorára, midőn elérkezettnek fogja látni az időt, a revanche-háborúra Németország ellen.

A büszke Albion Ignatieff tábornokban találta fel egyik küldöttje Salisbury márkij által a szabadság megváltoztatását, s ha a sajtó hírei igazak, még saját érdekei sem bírnak elég nyomattékkal arra, hogy a róka ravaszága orosz diplomácia hazugságaival szemközt megóvja a jogérzet primitív szabályait. A két dymasztia rokonsága megtette a kellő szolgálatot. Viktória királynő szívéhez közelebb áll a császár, mint Abdul-Hamid... Ne mondja senki, hogy Nagy-Britanniában a koronának nincsen befolyása ily ügyekbe... Nem volt, az igaz, ám bámulni fog Európa nem sokára, mivé nővi ki magát az ujdonsült indiai császár-korona európai Angolországban. Nem meglepő-e már ez is, miként képviseli Salisbury az angol kormány nézetét a sztambul konferencián! Azon kormányt, melynek feje a legnagyobb angol élő államférfi, a par excellence török-barát lord Beaconsfield!... Elég gondolkozni való van ezen...

Itália telhetetlensége Oroszországgal való szövetségétől várja uj országok utáni éhségének kielégítését. Ez is gyönyörű ethikai elv, hogy önző érdekeinket előmozdithassuk, szövetezünk a pokollal, a kárhózzal, minden szabadság hóhéraival. Valóban beillő elv korunk gyalázatos erkölcsi keretébe.

Németország egy gyékényen áruul a

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

A VÖLGYI MALOM.

— PALM A. BESZÉLYE. —

(Folyt.)

XV.

Midőn Max hazakereszt, azon hirt vette, hogy atyja Waldemár tartózkodási helyét mindenáron kitudakoltatni óhajta; fiának a legnagyobb sürögéssel meghagyta, mindenemü nyomonozást megtenni, hogy az eltűnt nyomai felfedezzenek. Ha Max maga elé gondolta azt, hogy mily közel volt ez óhaj teljesítéséhez, neheztelt a végzetre, hogy ez, midőn már oly közel volt a célhoz, a valódi utról ismét levezette. Azonnal irt is atyjának arról, mi adta elő magát az erdőben s töle további utasításokat kért.

Eliz folytonosan javult. Nem beszélt többet Waldemárról. Ha felmérték is gondolatában, úgy igyekezett ez emléktől azonnal meg-

moszkovítákkal, a hála vezeti politikai lépteit. De ezenkívül van valami közös a szláv és német faj jellemében, mi őket tartós frigrre ösztönzi: a szolgálalkúség. Más légben nem is tudnának mozogni. A német hanswurst-theoriának kellene ugyan még tán egy kis respublika is, de „élén a nagyfejedelemmel”; a muszkának elég jó a kancsuka is.

Osztrák-Magyarország, fájdalom, nem számít Európa államversenyében; diplomatiájának hagyományos butasága, s „alkotmányos intézményeinek” abnormitása megfosztja őt minden befolyástól: — uszik a felszínen, mint a rothadt alma, míg önmagában nem oszlik szét. E vegytani kísérlethez soha sem állott közelebb, mint most-hacsak az utolsó pillanatban nem tér le azon ösvényről, melyre a reichstádli téte á téte után lépett.

Ilyen a mai Európa! S hogy a guny teljes legyen, — e gyönyörű versenyben II. Sándor császár és Gortschakoffja, mint az üldözött szabadság védnökei lépnek fel. Kaczagjatok, ha lehet, Szibéria ölmányai, kaczagj te nagy temetője a szabadságnak, Lengyelország, mert Európa satnya diplomaciája komoly képpel hirdeti a fehér császár humánus (?) törekvéseit.

Bizony szomorú kilátást nyújt nekünk az újév!

A népszabadság nemtője nem viraszt Európa népei fölött!

Hebry Bódog.

— A conferentia második ülésében elhatározottat, hogy a fegyverszünet a jövő 1877. év márczius 1-ig meghosszabbittatik.

— Derby lord categorice kijelentette Athenében, hogy ha csak egyetlen görög hajó is önkéntessel vagy hadi szerelék Thesszalia-Epirus, vagy Kréta bitorláznék: Anglia rendíthetetlen el van határozva arra, hogy a görög flottát megtámadja s a királyi székhelyt bombáztatni fogja. — Aztán még azt is mondja lord Beaconsfield a „Morning P.” tal: hogy „bármint határozának is a keleti kérdésben: Angliának nincsen (nem is volt soha) szándékában az, hogy a portvált a diplomatiái összeköttetést megszakítsa. Az is mesebeszéd, mintha Salisbury lord diplomatiái magatartását feladva, kereszties vitézként utalmatmul akarna a szultán elé lépni. Angliának nem állhat hivatalában az, hogy az orosz követeléseket a portára erőszakolja; mert ily áron szerzett béke Törökország romlása lenne. A császár ezáltal megakarítja ugyan a háború költségeit, de Anglia segélyével oly diplomatiái győzelmet aratna, mely jogot adna Oroszországnak arra, hogy a mikor akar, mindig fegyverrel avatkoznék a porta belügyeibe.”

— A „Czas” egy pétérvári levele jelenti, hogy Nikolaj nagyherceg és Nepokojcsikij tábornok jelentést tettek a cárnak a hadiszertárak szomorú állapotáról s a déli hadsereg e jelentés szerint mindössze 120,000 rendes katonából áll s ezek is hiányt szenvednek élelmi szerelőkben és municióban is. Nepokojcsikij leköszönéssel fenyegetőzött azon este, ha a háborút megzénik! Ő is, a nagyhíj is kijelentették, hogy inkább kések közkatonák gyanánt harcolni, hogy sem ilyen sereget vezényeljenek. — Az orosz Lengyelországban már elrendelve volt ujonozás felbeszakkítottat.

Kossuth Lajos levele.

Kossuth Lajosnak egy ma érkezett leveléből, melyet nagy hazánkba a „Egyetértés” munkatársának, Lukács Gyula urnak, mint a

szabadulni. Ha Max vele beszélt, vagy felolvastatott neki, vagy reátékintés és mosolygott, akkor gyakran úgy tört föl előtte, mintha Waldemár tekintene, vagy mosolyogna reája. Ilyen pillanatokban a két ifju hasonlatossága fölette ingerlő volt reá nézve. Az egykori kedves tehát Max által csakhamar helyettesítve lón. Egygyé olvadtott e két lény és a lény lelkében Max már tisztábban és határozottabban tünt föl.

Eliznek ismét szabad volt kin sétálni. Max kísérhette és az öreg a szeretetreméltó párnak mosolygva nézett utána, midőn az ifju párt a ház végében eltűnni látta szeméi elől.

— A lény még gyöngye volt, ennél fogva a díszben és pompában uszó természet nagyszerűsége által most, mint még soha ezelőtt, meghatottan érezte magát. Halvány, szenvedő arcát sajátságos fény körözte, mint egy diussugár; szeméi a betegség következtében nagyobbak látszottak; Max bámulhatott a két kékmélységbe és álmódzhatott is a boldogságról.

— Oh Max, — sohajtott Eliz midőn az erdő mélységét a malmon túl elértek, — s-káig fog létezni. Ugy érzem, mintha busest

vetem úgy nyomja valami! — És az ifju kezét megfogva, oly könnyzörpóra tört ki Eliz, hogy Maxnak szíve majd meghasadt.

— Az isten szerelmére, Eliz, mi baja van önnek? — kérde és olvasni igyekezett arcában. Eliz azonban elfordult és elrejté könyveit. Max esküdtöt legszelidebb hangján, miszerint mondja meg, hogy mi bántja; Eliz végre erőt vett magán, arcát egészen az ifju felé fordítá és beszélt oly hangon, mely mint tiszta érez esengése hangzott vissza bensejében: — Max, én úgy érzem, hogy nemsokára meg kell halnom.

— Ne győtorje magát kedgyed ilyen sötét gondolatokkal! — mondá Max, — Nézze csak, körülöttünk virul és mosolyog fejeje minden, milyen reményteljesen nyílik előttünk a távol, — mily gondatlanul néz reánk az ég boltozattja...!

— Épen e meglegedés, ez öröm, melyet magam körül látok, e vidám madárdal, ez egész öntudatlan boldogság bensőmben arra figyelmeztet, hogy számomra mindez nem soha káig fog létezni. Ugy érzem, mintha busest

titő szerepelt köztük (Nimierowban) és amint hírt vette, hogy az oroszok sikerült bevenni Oczakowot és benyomulni Czimeába, mediator léteire ő is fegyverrel támadta meg a szorongatott törököt. Szövetségi szerződéseket kötött az oroszral a török birodalom feldarabolására. Osztozkodott is a zsákmányon. Az orosz kezéből vette át Moldva felét (Bukovinát) kiegyenlítésül a lengyel zsákmányból kapott részhez, melyet kicselelt. Így csinálták azt ki a török rovisára Kanneiz és Galiczia.

Ilyenek a bécsi politika hagyományai a keleti kérdésben.

Hogy e tradíciók folytatása hazánkra s a monarchiára a legnagyobb mértékben veszélyes volna, az világos. Megengedni, hogy az orosz a keleti szlávoknak akar direct urává, akár diktatorává legyen, vasabroncs, mely agyonzorít; osztozkodni annyi, mint szaporítani a szétrepesztéshez az ékeket.

Nem is hihetem én, hogy ezen veszélyes tradíciók az alkotmányos formák keretében mozgó kormány-körökben kísérthetnek.

De vannak extra-constitucionalis körök, befolyásos körök, melyek ezen traditionalis politikához ragaszkodnak; mett megkedveltek ana Syrene-hangokat, melyek valahányszor az osztrák elvesztett valomit, mindig azt énekeltek: „menj kárpótlásért keletre.”

Ezek aggasztó dolgok. És az a tény, hogy az aggodalmak elosztására, a kedélyek megnyugtására a magyar kormány ekkor semmit sem tett. Egészen sötétben hagyta a nemzetet. Minden határon túl vitte a zárkózottságot, mely bizonyos fokig tanácsos lehet, de túlságba vive, hiba, rossz számítás, ügytelenség.

Téhat, mitután a situatio veszélylyel fenyeget, a diplomatiái nem nyújtott megnyugtatót, a multak tradíció aggodalomra adnak okot, s ennek elosztására a kormány semmit sem tett, nemcsak természetesen következik, de sőt az infentartási kötelesség parancsolja a nemzetnek, hogy állást foglaljon a keleti kérdésben, hogy a közvélemény nyilatkozzék, miszerint tudja legyen a világ, a kormány előtt, minő politikai irányt tart léteerdekeivel megegyezőnek, minőt ellenkezőleg nemzetünk? minő irányban lehet számítani a magyar nemzet lelkesült támogatására; mely érzelmeit e kérdésnél nem venni számításba, bizony oktalanság volna.

Ez: t. i. a közvélemény nyilatkozatának szükségese volt az első kérdés, melyet jónak láttam tisztába hozni.

Második kérdés az, van-e az egyetemi ifjuságnak joga, hivatása a közvéleményhez érzelmeinek nyilvánításával hozzájárulni?

Boldog Isten! már, hogy ne volna?

Hiszzen önök nem gyermekek, uraim! A közélet küszöbén állnak. Egyetemi polgárok! Önök a hazának polgárai! Egy kézfordulat alatt odáig mehet a válság, hogy önök tantermeinek ajtaja bezárthatnak, miszerint önök izmos karjaikkal a hazát védjék, s a haza érdekeiért ifjonat férfias szívűeknek véret ontásák! S önöknek ne lenne joguk, hivatásuk azt kitüntetni, hogy melyik politikai irány az, mely önök áldozatkészségére számíthat? Karjaik izmát megmozdítva, s önből hősöket csinál, küzdeni, vérezni, halni készeket?

Ki érezzen meletet a hazáért, ha még önk is kortársaik sem éreznének?

Nem a felett kell megütöznö, hogy önök a közügyek iránt már érdeklődnek, hanem a felett volna ok aggodni, ha ily fenyegető veszélyek kilátásánál önök közömbösök maradtának. Hogy ez nem így van, nagyon jól van.

Önök kitüntettek a keleti kérdés fölötti politikai irányát.

Hazafii kötelességet teljesítettek.

Hogy tündetésüknek török rokonszenviszint adtak, én abban sem hibát, sem tapintatlanságot nem találok.

Csak ezúztat rosakarát köthet ehöz oly ferde magyarázatot, mintha önök akár a török zsarnoksággal rokonszenveznének, akár a szlávok iránt gyűlölettel, szabadságuk iránt ellenszenvel viseltének. Szabadnak lenni egy doloz. Orosz szolgának lenni más dolog. Az elfogultatlanság másként nem ítelhet az önk tündetéséről, mint ugy, hogy az orosz nyomással, az orosz támadással szemben önök a török érdekeit hazánk érdekeivel azonosoknak tekintik, annál fogva természetesen a tö-

közzel rokonszenveznek. Ez helyes felfogás. Logikus következtetés. A higgadt, mérsékelt szellemű „Journal des Debats” nem rég oda nyilatkozott, hogy a keleti kérdésnél a vélemények bábeli zűrében egyedül a magyarok gondolkoznak logikailag.

Alljon is meg a magyar, e logika mellett. Ellenvertett, hogy azért kellett volna önöknek ily színezetű tündetésű tartózkodniok, mert az ellenkező színezetű tündetésűt provokálhat.

Ez helytelen elvenvés. Oda megyen ki, hogy a magyar nemzet hallgasson. Hagyja a részt nyakába omlani, bárgyún, tétlenül, hallgatagul. Aztán nines is az elvenvésben logika: mert vagy ninesnek nálunk emberek kik az orosz panszlavistikus törekvéseivel rokonszenveznek, vagy vannak. Ha ninesnek, nines a ki provokáltassék. Ha vannak, jó őket a sötétből napfényre hozni. Kevésbé veszélyesek, ha ismerternek. Nem akarni ismerni az ellenséget, nem védelem.

A tündetés folyamában lehetek hibás incidensek. Ilyen a szultánhoz távirat. Nemzetközi politikai ügyekben külfejedelmekkel érintkezni az állam attribúcióhoz tartozik. Magán testületek ezt nem tehetik, még vármegyék sem tehetnek. Egyes ember, ha elfogadják, beszélhet, levelezhet akár kívül akár miről. De testületi érintkezés, az egészen más.

Az is meg lehet, hogy a szerkesztvényekben nem minden kifejezés volt szerencsésen választva. Például az, hogy a törökök a civilizáció örjeinek vagy bajnokainak nevezettek. Hanem én nem gondolom, hogy a sok zaj, melyet ez fölkiöltött, méltányosan ítélt önk szándokairól. Előttem legalább világos volt, miként önök csak azt értették, hogy az orosz hatalom terjeszkedése az európai civilizációt is veszélylyel fenyegeti; tehát a török birodalom integritásának fenntartása s a porta fenhatóságának épsége az európai polgárorszadnak is érdekeiben van, minthogy ama terjeszkedés ellen védőgátat képez. És ez igaz. Csak a kifejezés volt rozslu választva; ámbr az épen nem ujság a történelemben, hogy nem civilizált nemzetek is képezhetik a civilizáció védőbástyáját. Bizony a magyar és horvát sem állottak valami magas fokán a civilizációnál azon időben, midőn az akkor a török által (mint most az orosz által) fenyegetett európai civilizációnak örjei, bajnokai, védőbástyái voltak, s azt meg is mentették Szigetvárnál.

Hanem a kifejezésekre bizonyosan vigyázni kell, nehogy félre magyarázatokra szolgáltatassanak alkalmat. De ezek is hasonlóak, sem a tündetésű szándék, sem a színezet helyességén nem változtattak.

Együtt a multról.

Tartsák meg önk az élet minden viszontagságai közt e haza önzéstelen szereztetere az ifju szív meletet. Ne szálljon soha homály tiszta meggyőződésük zománczára, nem csak, sem küzdelmek közt.

Fogadják ön barátságos kézzorításomat.

Kossuth.

— A MAGYARFŐVÁROSBÓL. A pesti Dunaparton egy munkás megfogya találtatott. A szűlésznői tanfolyamra jan. 11-én kezdődnek a beíratások. Rónay Jácint püspök visszalép a Mária Valéria főhercegnő mellett elfoglalt helyéről állásról. Ihsz ezredes. Kossuth Lajos né barátja és kísérője, a keeseméti ref. főiskolának egy értékes esigargyijeményt ajándékozott. Két fiatal ember párbajt vívott. Az egyik, karján 4 sebet kapott. Szigligeti Ede u. népszínművét a „Kényes Bertókot” holnap fogják először adni a népszínházban.

SZINÉSZET.

(K. G.) Színházunkban legközelebb adatott „Paraszt, mint dus” című régi tündemélyes színmű. A czimszerpezt Szathmáry Károly adta a közönség teljes örömeire, játkára correkt volt. Rögönzött dalai nagy tetszésben reszuletek. Nyilvat Irma k. a. Egri Kálmán, Halnelné kitűnően játszottak. Gyöngyössy Etel a „Meglegedés tündere” játszótt, azonban a közönség, egyhangu, vontatott előadásával nem volt meglegedve.

XVI.

Sajátságos, hogy valamely szomorú esemény, vagy szerencsétlenség, mely az embert érte, kedélyünkben egy másik benyomás által oly gyorsan elűzetik. Az idő gyögyerejének hatása gyökeres ében. Ez élet, még a legszűkebb körben is, ezérfele alakjaiban sokkal változatosabb, hogy egy esemény, legt legyzen a legborzasztóbb, folytonosan foglalkoztasson bennünket. Létnék előre törekszik és u. dolgokat kíván.

(Folyt. köv.)

— Arról álmodoztam, — mondá félhalak, — hogy kedgyed jó lesz hozzám, hogy nekünk soha sem kell elválnunk az élet utján

és most elválásról beszél kedgyed, eltaszit engem, meg barátja által sem enged megvigasztaltatni — oh, ez fájt!

— Max, Maxom! — kiáltott Eliz és fölugrott, mintha angvalszárnyakon emelkedett volna fel. Uj nap látszott felettük kistűni, egymás karjaiba borultak és minden bánatuk egy örömben és boldogságban folyt össze.

XVI.

Sajátságos, hogy valamely szomorú esemény, vagy szerencsétlenség, mely az embert érte, kedélyünkben egy másik benyomás által oly gyorsan elűzetik. Az idő gyögyerejének hatása gyökeres ében. Ez élet, még a legszűkebb körben is, ezérfele alakjaiban sokkal változatosabb, hogy egy esemény, legt legyzen a legborzasztóbb, folytonosan foglalkoztasson bennünket. Létnék előre törekszik és u. dolgokat kíván.

(Folyt. köv.)

— Arról álmodoztam, — mondá félhalak, — hogy kedgyed jó lesz hozzám, hogy nekünk soha sem kell elválnunk az élet utján

és most elválásról beszél kedgyed, eltaszit engem, meg barátja által sem enged megvigasztaltatni — oh, ez fájt!

— Max, Maxom! — kiáltott Eliz és fölugrott, mintha angvalszárnyakon emelkedett volna fel. Uj nap látszott felettük kistűni, egymás karjaiba borultak és minden bánatuk egy örömben és boldogságban folyt össze.

XVI.

Sajátságos, hogy valamely szomorú esemény, vagy szerencsétlenség, mely az embert érte, kedélyünkben egy másik benyomás által oly gyorsan elűzetik. Az idő gyögyerejének hatása gyökeres ében. Ez élet, még a legszűkebb körben is, ezérfele alakjaiban sokkal változatosabb, hogy egy esemény, legt legyzen a legborzasztóbb, folytonosan foglalkoztasson bennünket. Létnék előre törekszik és u. dolgokat kíván.

(Folyt. köv.)

— Arról álmodoztam, — mondá félhalak, — hogy kedgyed jó lesz hozzám, hogy nekünk soha sem kell elválnunk az élet utján

és most elválásról beszél kedgyed, eltaszit engem, meg barátja által sem enged megvigasztaltatni — oh, ez fájt!

— Max, Maxom! — kiáltott Eliz és fölugrott, mintha angvalszárnyakon emelkedett volna fel. Uj nap látszott felettük kistűni, egymás karjaiba borultak és minden bánatuk egy örömben és boldogságban folyt össze.

XVI.

Sajátságos, hogy valamely szomorú esemény, vagy szerencsétlenség, mely az embert érte, kedélyünkben egy másik benyomás által oly gyorsan elűzetik. Az idő gyögyerejének hatása gyökeres ében. Ez élet, még a legszűkebb körben is, ezérfele alakjaiban sokkal változatosabb, hogy egy esemény, legt legyzen a legborzasztóbb, folytonosan foglalkoztasson bennünket. Létnék előre törekszik és u. dolgokat kíván.

(Folyt. köv.)

— Arról álmodoztam, — mondá félhalak, — hogy kedgyed jó lesz hozzám, hogy nekünk soha sem kell elválnunk az élet utján

és most elválásról beszél kedgyed, eltaszit engem, meg barátja által sem enged megvigasztaltatni — oh, ez fájt!

— Max, Maxom! — kiáltott Eliz és fölugrott, mintha angvalszárnyakon emelkedett volna fel. Uj nap látszott felettük kistűni, egymás karjaiba borultak és minden bánatuk egy örömben és boldogságban folyt össze.

XVI.

Sajátságos, hogy valamely szomorú esemény, vagy szerencsétlenség, mely az embert érte, kedélyünkben egy másik benyomás által oly gyorsan elűzetik. Az idő gyögyerejének hatása gyökeres ében. Ez élet, még a legszűkebb körben is, ezérfele alakjaiban sokkal változatosabb, hogy egy esemény, legt legyzen a legborzasztóbb, folytonosan foglalkoztasson bennünket. Létnék előre törekszik és u. dolgokat kíván.

(Folyt. köv.)

— Arról álmodoztam, — mondá félhalak, — hogy kedgyed jó lesz hozzám, hogy nekünk soha sem kell elválnunk az élet utján

és most elválásról beszél kedgyed, eltaszit engem, meg barátja által sem enged megvigasztaltatni — oh, ez fájt!

— Max, Maxom! — kiáltott Eliz és fölugrott, mintha angvalszárnyakon emelkedett volna fel. Uj nap látszott felettük kistűni, egymás karjaiba borultak és minden bánatuk egy örömben és boldogságban folyt össze.

XVI.

Sajátságos, hogy valamely szomorú esemény, vagy szerencsétlenség, mely az embert érte, kedélyünkben egy másik benyomás által oly gyorsan elűzetik. Az idő gyögyerejének hatása gyökeres ében. Ez élet, még a legszűkebb körben is, ezérfele alakjaiban sokkal változatosabb, hogy egy esemény, legt legyzen a legborzasztóbb, folytonosan foglalkoztasson bennünket. Létnék előre törekszik és u. dolgokat kíván.

(Folyt. köv.)

— Arról álmodoztam, — mondá félhalak, — hogy kedgyed jó lesz hozzám, hogy nekünk soha sem kell elválnunk az élet utján

